

Salacas vārds

Nr. 1 (1)

1996. gada 11. jūnijā

Laikraksts novadam, nākotnei, jūsu reklāmai un sludinājumiem

Sveicināti!

Šodien gaidām Valsts prezidenta vēlēšanas, piedalīties privatizācijā, ejam uz Eiropu, bet patiesībā tepat vien esam – šajā mūsu pilsētā un četros mūsu pagastos. Tā esam pieraduši, saraduši, kopā dzīvojam, bet tomēr viens par otru zinām maz. Gandriz vairāk skaidribā esam par to, ko runā un dara Saeimas nama gaitepos, nevis mūsu pašu pagastmājās, tāpēc pie Jums ir atnācis «Salacas Vārds». Atnācis grūtos laikos, kad nodokļi kļūst arvien augstāki, kad cenas ir Eiropas līmeni, tādēj vien kā algas (tiem, kam vēl ir darbs) nez kādēj galīgi nav Eiropas līmeni.

«Salacas Vārds» ir atnācis, jo jūt šeit tukšumu – nav Mazsalacai un tās apkārtnei savas avizes. Ir Valmieras «Liesma», kur reizēm parādās kāds raksts par Mazsalacu vai kādu no tuyākajiem pagastiem, ir valsts līmeņa laikraksti, kur šādas parādības ir vēl retākas. Tādēj «Salacas Vārds» gribētu būt tā avize, kura ir tepat, kura zina, kas šeit notiek, kas šeit sāp, kas šeit priece un ir slavējams. Vai tas izdosies – tas atkarīgs no Jums, avizes lasītājiem Mazsalacā, Skāpkalnē, Ramatā, Vecatē un Sējos. Varbūt šāda avize nemaz nav vajadzīga, vai varbūt vajadzīga savādāka – to Jūs, cienījamie lasītāji, parādisiet lasot vai nelasot šo laikrakstu, izrādot atsaucību un rakstot par lietām, kam nepieciešams risinājums vai uzslava – vai arī klusējot.

Patiessībā viss notiekošais mūs skar vairāk nekā varētu domāt: paši esam gan iņšumu atgūvēji, gan saimniekmāju īrnieku lomā, gan atverām veikalus, gan zilējam, ko labāk pirk – Bitnerti balzamu vai Stimorol bez cukura, vai varbūt labāk šoreiz uz veikalā pusī nemaz neskaitīties, jo ūdens mazītei vēl jāpietiek... ir arī tā.

Kāpēc tāds nosaukums – «Salacas Vārds»? Tāpēc, ka Salaca ir tā, kas, tecēdama cauri Mazsalacai un skardama četrus apkārtējos pagastus, vieno mūs visus. Bet vārdi, ko, jaun tik ilgi mūs pazīdama kā neviens, nes savos ūdeņos Salaca (jāprot tikai klausīties!), vislabāk pratis pastāstīt par to, kas notiek viņas krastos – Skāpkalnes, Ramatas, Sēļu, Vecates pagastos un Mazsalacā. Tāpēc «Salacas Vārds» mums sacīs to, ko nezinām viens par otru, bet gribam zināt un gribam citiem pateikt.

Bet nu par «Salacas Vārda» pirmo numuru. Tas iecerēts optimistiskā noskaņā ar pamatīvirzi – par skolu izlaidumiem.

Beigu beigās taču izlaidums skolā ir reizi gadā un tieši vai netieši tas skar katru no mums. Cits pats beidz skolu un ir lielas izvēles priekšā, cits rūpējas par kādu absolventu, vēl cits uz šo «jezgu» noskatās no malas. Nevar noliegt, ka izglītībai mūsdienās ir liela nozīme un būs arī lielāka, no tās ir un būs atkarīgs dzīves līmenis gan katram pašam, gan mums visiem kopā. Tādēj, veidojot pirmo avizes numuru, tika atlīkta malā viss, kas gandē dzīvi, un tas veltīts tam gaišajam brīdim, kurš nu būs vai ir jau bijis vietējās skolās, – kā informācijas un pārdomu objekts lasītājiem un kā maza piemiņa absolventiem.

Līdz ar šiem vārdiem avize (tomēr ne pirmā avize Mazsalacā un tās apkārnē) tiek nodota jūsu, cienījamie lasītāji, vērtējumam. «Salacas Vārds» cer, ka tam izdosies kļūt par īstu vietējo – iemīlotu, interesantu un vērā ķemamu.

Nelda Irbe



Laimīga bērnība, saticīga ģimene – viss sākas ar mīlestību

Baltas zied kastapu sveces. Baltas domas un balta mīlestība... un divi cilvēki saka viens otram „jā” vārdu, sāk dzīvi tikt trauslu kā pirmā ciruļdzīsma, kā baltais ievu zieds vēja, kā ziedu pušķis ligavas rokās, un ir labi, ja jauniešiem ģimeņuks, pienākuma apzīpe vienam pret otru un uzticība ir ielikta šūpuli.

Gribētos, lai gaidīts, domās izsappnotus un lolots ir ģimenē katrai mazulis. Šogad 8. jaundzimušie saņēmuši savu pirmo dokumentu – dzimšanas aplieciņu. Vecāki saviem bēniem devuši dažādus vārdus: Jānis, Alise, Linda, Dāvis, Līva, Gatis, Valdis.

Jebkurā bērna attīstības posmā viņa pilnvērtīgai dzīvei neatņemams ir vecāku atbalsts, viņu dzīves gudri-

ba, viņu darba tikums, tāpat ir svārīgi, kādi cilvēki ir ap bērnu, kā viņu uztver apkārtējo pasaļu, kāda ir viņu garīgā kultūra, ne velti bērnam krustvecākus izvēlas labus, darbīgus cilvēkus – cilvēkus, no kuriem var mācīties.

Šajā laikā, kad visvairāk redzam rūpju nomāktas sejas, no dzives smaguma sarauktas pieres, ir svārīgi apzināties, ka mēs katrs dzīvojam, strādājam un milām tikai sev atvēlētajā laikā. Varbūt tikai šobrīd jūsu bērni ir tik mazi, ka šūpulīti savu pašu pirmo smieklīnu smeji, vai arī ar satraukumu gatavojas savā mūžā pirmsajai skolas dienai, bet varbūt tik, ka kopīgi ģimene vadāt pēdējos mēnešus, jo ir vidusskolas eksāmenu laiks. Vēl tikai izlaiduma valsīs, un

jūsu meita vai dēls mācības turpinās citur un jūsu mājās būs tikai milī gaidīts ciemiņš.

Dabā ir pavasarīs, un viss sākas no jauna, arī mums nekad nav par vēlu daudzko savās ģimenes veidot citādi.

Varbūt appņemsimies katru jaunu dienu sākt ar labu vārdu, ar siltu smaidu, ar baltu mīlestību.

Lai jūsu ģimenes ir kā pamats, kurās bērni var justies mierīgi, iekšējī sakārtoti, lai jūsu bērni ir mājas, kurās gribas pārnākt, un tam pāri – jūsu mīlestība.

Mazsalacas pilsētas domes sekretāre
A. Zariņa

Mazsalacas vidusskolā 9. klašu izlaidums – 11. 06. pl. 17.00 un 12. klašu izlaidums – 22. 06. pl. 19.00.



Mazsalacas kultūras namā līdz 29. 06. kora «Salaca» 50 gadskārtai veltīta IZSTĀDE. Izstādes veidotāji – N. Nurmika, G. Jēkabsone, R. Lizuma. Izstāde atvērta ik dienas KN darba laikā.



LKF un LKF Mazsalacas kopas veidotā Salacas pasaku konkursa II kārtas noslēguma pasākums notiks 13. 07. Sekojiet informācijai!



No 15. līdz 18. jūlijam – Ramatas sākumskolas bērnu nometne «Sisepi – 2».

Skolas padomes sēdē

Pēdējās 1995./96. mācību gada skolas padomes sēdes darba kārtībā sākumā paredzēti 3 jautājumi:

- par skolas sagatavošanu nākošajam mācību gadam,
- par skolas ēdnīcu,
- par skolēnu darbu skolas apkārtnes uzkopšanā varasā, taču skolas mācību pārziņis Jānis Reinalds ierosinājis vēl 4. jautājumu - par skolēnu māksliniekkās pašdarbības kolektīvu turpmāko likteni. Un kā nu ne - beidzo arī Mazsalacas vidusskolai ir deju kolektīvs, kurā dejo jau gandrīz 100 skolēni. Deju kolektīva vadītāja Inīta Kokšinskai ir izdevies atrast to burvju līdzekli, kas piesta jaunās dejotājas un ko līdzīnējām deju skolotājiem diemžēl nebija izdevies atrast. Tāpēc saprotamis, ka tieši skolas padomei, kur ievelēti gan aktivnieki skolēni, gan vecāki, gan skolotāji un pašvaldību un izglītības un kultūras iestāžu pārstāvji, vislielākās iespējas lemt, kā atbalstīt un veicināt mazo dejotāju darbotiespriekšā neizsikšanu.

Bet gan šis, gan visi pārējie jautājumi atdurus pret mūžīgo problēmu - naudas trūku mu: gan kurināmā iegādei skolas vajadzībām, gan katluņas rekonstrukcijai, gan skolas telpu un saniehniskās iekārtu remonts, jo no skolas pieprasītajiem 62 tūkstošiem šā gada budžetā apstiprināti tikai 56 tūkstoši latu.

Arī Mazsalacas pilsētas domes priekšsēdētājs Ojārs Beķeris uzsvēr, ka labāk nebūs, būs tikai slīktāk, ka nebūs nekādu no pašvaldības atkarīgu iestāžu remontu un tām pēc iespējas ātrāk jāmēģina pāriet uz pašfinansēšanos, ka tuvojošās pašvaldību teritorīālā reforma pārvilks svītru valsts dotācijām, un līdz ar to vispār izdzīvot varēs tikai tie

pagasti, kur iedzīvotājiem ir darbs. Diezgan kategoriskas prognozes!

Daudz ierosinājumu saņēma SIA «Rants» par skolas ēdnīcas līdzīnējo un turpmāko darbibu. Pavisam loģiski saprotams, ka SIA nav nekāda labdarības organizācija (un arī pagasti vairs šī mācību gada beigās, izņemot Ramatas pagastu, saviem bēniem brīvpusdienas nevarēja samaksāt), tāpēc tiem skolotājiem, kas pat maizi mājās redz reizi nedēļā, nerunājot par pavalgu, un, protams, nevar samaksāt arī Ls 0,25 par pusdienu, uz kopējo lētās (beznakas) zupas katlu velti cerēt. Šai problēmai jāmeklē cits risinājums. Taču varbūt nākošgad, kad jaunās skolas ēdnīcas zālē būs izbūvēta arī moderna kafejnīca, tā skolēni un skolotāji, kas bez paredzētās porcijas par Ls 0,25 vēlēsies sev nopirkti arī kādus salātus, augļus vai dažiņān kādu karbonādes porciju, to arī varēs izdarīt.

Jautājums par skolēnu darbu varasā skolas apkārtnes uzkopšanā, apsprišanā iznāca kā tai dziesmā, kas nav par baltiem krekiem, bet gan par sirdspazīpi... Kas man par to būs, ja es nostrādāšu šīs paredzētās dienas, vai - tieši otrādi - kāds sods man tad izpaliks, ja es tās nostrādāšu?

Pagājušajā gādā «draudēja», ka nebūdot brīvpusdienas tiem, kas nenestrādās paredzēto laiku, taču - nekas nav nemainīgs - pēc pāris mēnešiem brīvpusdienas nebija tāpat. Paradokss?

Bet vai bez visiem zināmām patiesības «Kas nestrādā, tam nebūs ēta» pasaulē nepastāv arī citas vērtības? Mana skola, mana pilsēta, mana Latvija - un es - tajā! Ko es pats vispirms tai varu dot, lai tikai tad sapentu pretī?

Mazsalacas vidusskolas padomes 1996. gada 15. maija sēdes lēmumi

1. Skolas padome kurināmā iegādes tempu vērtē kā neapmierinošu, vērš skolas administrācijas uzmanību uz nepieciešamību kurināmā iegādi veikt vasaras periodā.

◆ ◆ ◆

2. Līdz jaunā mācību gada sākumam veikt plānotos remontdarbus:

- jauno 1. klašu mācību telpās,
 - tualetēs abās skolas ēkās,
 - kurinātavā,
- un izbūvēt dežūrtelpu skolas jaunajā ēkā.

◆ ◆ ◆

3. Skolas padome atbalsta liguma pagarināšanu ar firmu «RANTS». Skolas direktoram, slēdzot jauno ligumu, īņemt vērā padomes sēdē izteiktos ierosinājumus.

◆ ◆ ◆

4. Skolas padome apstiprina pedagoģiskās padomes sēdes priekšlikumu nostrādāt skolas un tās apkārtnes labiekārtošanā vasaras periodā

4. klašu skolotājiem - 1 dienu,
5. - 8. klašu skolotājiem - 2 dienas,
10. - 11. klašu skolotājiem - 3 dienas.

Padomes priekšsēdētājs P. Auzāns

***** MĀKSLAS SKOLĀ *****

Kopš 1991. gada Mazsalacas apkārtnes bērniem ir Mākslas skola, kura visvairāk ir mākslinieku Birutas un Jāņa Jansonu un Skaņkalnes pagasta auklējums.

Sagatavošanas klases atrodas Skaņkalnes pagasta Bērzu ielā 2 - 19. Skolas darbnīcas, kur nodarbības notiek 1. - 4. kursam - Skaņkalnes pagasta «Akmeņkalnos». Skolu uztur Skaņkalnes pagasts, bet skolotājiem algas maksā Kultūras ministrija.

Skola līdzīga mūzikas skolai pēc uzņēmējus, taču atšķiriba ir grupu darbs. Mācību maksā ir Ls 2 mēnesī. Mācību priekšmeti: zīmēšana, gleznošana, veidošana, tēlotāja kompozīcija, dekoratīvā kompozīcija un materiāla mācība. Darbi tiek veidotī dažādās tehnikās. Skolas īpatnība - vasaras praksē plenērā (dabā) vienu nedēļu. Šī skola nav domāta tikai tiem, kas grib kļūt mākslinieki. Skola attīsta iztēli, tēlaino domāšanu, redzi (prast saskatīt daudz vairāk krāsu toņu), atbrivo no stresa, veicina atraisītību un attīsta individuālo domāšanu. Palīdz atrast savu pasaules uzskatu, izveido gaumi, kultūru, attīsta krāsu izjūtu.

Vispirms skolā ir sagatavošanas kurss. Pats pirmais kurss radās

1992./93. m. g. Jau pagājuši 4 mācību gadi. Šogad 1. izlaidums - 6 absolventi: Inese Daine, Zinta Liepiņa, Gunta Ludriksone, Madara Mašpikova, Ieva Prauliņa un Inga Reinalde. No šī gada absolventiem neviens negatavojas turpināt mācības līdzīgās ievirzes skolās, taču ir 2 bijušie Mākslas skolas audzēkņi, kas jau mācās Rīgas Amatniecības skolā un Rīgas Lietišķajā koledžā. Inese un Gunta šogad paralēli izlaidumam Mākslas skolā beidz arī mācību gadu Rīgā, Hanzas vidusskolas 10. klasē.

Mūsu darbi 1995. gada varasā bija Dānijs, bet šogad 15. jūnijā pl. 12.00 tiks atklāta mūsu Mākslas skolas izstāde «Rotaļa» Cēsu Izstāžu namā. Darbi tur būs apskatāmi līdz 10. jūlijam, un 15. jūlijā šo pašu izstādi atklāt Valmieras muzejā.

Mākslinieces Birutas Jansones stāstījumā ieklausījās viena no šī gada absolventēm Inga Reinalde

***** MŪZIKAS SKOLĀ *****

Sākums ir 1988. gadā, kad Mazsalacā tiek atvērta Rūjienas mūzikas skolas filiāle.

Ir pagājuši 8 gadi kopš briža, kad šī pavasara absolventes kā mazas meitenes sāka mācīties sagatavošanas klasē. Tas bija 1988. gadā, kad Mazsalacā tiek atvērta Rūjienas mūzikas skolas filiāle. Šajos gados meitenes ir krietiņi pauauguši un (kā rādīja speciālitātes eksāmena rezultāti) arī kaut ko iemācījušas. Zanda Grantiņa un Aivars Valdmanis šogad beidz 5. klasi. Pianistiem un vijolnīciem mūzikas skolas pamatkurss ir 7 gadi, bet pūtējiem un akordeonistiem - 5 gadi.

1. jūnijā izskanēja skolas beidzēju atvadu koncerts. Varbūt šī gada absolventi mācīties no pagājušā gada absolventiem un mācības mūzikas skolā turpinās. Prieks arī par Laini Niguli, Inguru Podziņu un Kristīni Medni, kuras pēc mūzikas skolas 8. klases beigšanas gribētu turpināt mācīties mūzikas koledžā. Ir prieks par panākumiem skatēs un konkursos. Tautas mūzikas ansamblis, kurā spēlē Meijeru ģimene, Jānis Lielbārdis, Heljū Kluce, Gundars Zariņš, Mikus Graudiņš, Renāte Vitola, Zanda Grantiņa, Aivars Valdmanis, Baiba Brinska un Intars Meistars, ir ieguvis 2. vietu Vidzemes novadā un 4. vietu republikā nopielīta konkurencē.

Inguna Podziņa piedalījās cikla «Talants Latvijai» koncertā Rīgas Latviešu biedrības Zelta zālē, pēc kura viņai tika dota iespēja uzstāties laureātu noslēguma koncertā.

Aivars Valdmanis un Gundars Zariņš piedalījās konkursā, kuru rīkoja profesionālais pūtēju orķestris «Rīga». Tajā Aivars ieguva pirmā diplomātu nosaukumu.

Mūzikas skolas skolotāji ir priecīgi par katra bērnu, kuram ir vēlēšanās un dotības, lai mācītos mūzikas skolā. Parasti sagatavošanas klasses pamatgrupu mūzikas skolā izveido jau jūnija pirmajās dienās, bet netiek atraidīti arī bērni, kuri tikai septembrī sākumā nolēm sākt mācīties mūzikas skolā.

Mūzikas skolas audzēkne Ilze Meijere

Uz dažiem jautājumiem savas atbildes neliedz arī citi mūzikas skolas audzēkņi:

- Vai tev patik mācīties mūzikas skolā? Aivars Valdmanis. - Baigi sarežģīts jautājums.

Sanita Bērziņa un Linda Berga. - Visatrakākais posms bija 3. un 4. klasē, jo tad gribējās izstāties, bet pirmajos un pēdējos gados bija ļoti interesanti. Mūzikas skola ir ļoti laba, lai aizpildītu brivo laiku.

- Vai es pārliecīnāts (-a), ka pabeigsi mūzikas skolu?

A. V. - Kāpēc gan ne? L. B. - Tagad domāju, ka, jā, bet nezinu, kā būs rudeni.

S. B. - Zinu, ka pabeigšu, bet nezinu, kā.

- Vai turpināsi apgūt mūziku kādā citā skolā?

A. V. - Bija tāda doma, bet tagad liekas, ka tomēr, nē. Bet cerība vēl ir.

L. B. - Domāju, ka, jā.

S. B. - Neturpināša, beigšu mūzikas skolu un mācīšos mākslas skolā.

- Vai legitāls noder dzīvē?

A. V. - Domāju, ka noder.

L. B. - Dzīvē noder, bet saviem bēriem nespiedu mācīties.

S. B. - Ľoti noder dzīvē; kā teica skolotāja Mirdza Sviķe: «Tie, kuri mācās mūzikas skolā, ļoti atšķiras no tēri, kuri nedar.

Mūsu skolā katu bērnu apņem sirsniņi silumis. Šeit no katrā grib izveidot skanigu dvēseli dzīvē un dziesmai. Tikai atnāc!

Skola ir siltā arī visaukstākajās ziemās, jo šeit valda laba un iejūtīga gaisotnes ar labiem vārdiem un tīcību uz brīnumu katrā audzēknī.

Jautājumus uzdeva mūzikas skolas audzēkne Baiba I.

Izlaidums un Siseni Ramatā

Pēc tam, kad bija kopīgi nospēlējuši izlaidumā izrādi, veidotu pēc Viļa Plūdoņa dzejoļa «Zaķišu pirtiņa» u. c. darbu motīviem, savu audzinātāju Anitas Zilpaušas un Māras Lezdīgas vadībā – dejoja, naškojās ap lielo izlaiduma svinību torti un par nākotnes nodomiem runāja Ramatas sākumskolas bērnudārza absolventi. Jā, šogad 30. maijā pašu pirmo izlaidumu savā dzīvē svinēja 8 mazie ramatiesi. Par šo dienu visiem absolventiem atgādinās skolas direktore Ivetas Kaužēnas katram dāvinātā Pētera Brūvera grāmatiņa «Gliemezis un Cirulīte».

Taču vēl pirms izlaiduma Ramatas sākumskolas bērni vecāki sanāca kopā sapulcē, lai ievēlētu vecāku aktīvu un varētu interesantāku padarit paši savas skoliņas dzīvi, lai gan skolotāji saka, ka vecāku atbalsts arī līdz šim ir jutams – gan papildinot skolas virtuvi ar labumiem no pašu dārziem, gan aktīvi piedaloties mācību procesā. Skolai palidz ne tikai katrs tētis un mamma atsevišķi, bet arī pagasts palutina savus skolēnus un skolotājus. Šogad dienu pirms izlaiduma ar pagasta gādību notika ekskursija uz Čēsu pili – muzeju, Āraišu Ezerpili un

ciemos pie Ligatnes lāčiem un sumbriem. Bērniem tie, protams, viens no priecīgākajiem brižiem, taču vecākiem un skolotājiem arī Ramatā tāpat kā citur nebūt nav tik viegli tikt pāri ik-dienas rūpēm. Tāpēc šajā vecāku sapulcē psiholoģe Iveta Kreišmane no Valmieras 5. vidusskolas stāsta, kā var mēģināt paskatīties uz dzīvi pavisam no citas puses – kā kājut laimīgākam, kā celt pašapziņu, kā dzivot saskaņā ar sevi šajā laikā, kad augtin aug cenas, ne alga, ja tāda vispār ir šajos bezdarba apstākļos.

Bet gan vecāki, gan bērni par vienu ir pārliecīti: supernotikums vasara noteikti ir nometne «SISENI – 2». Šogad jau otro gadu skolotājas Daigas Ramatas vadībā skolasbērni, nemot līdz arī ciemos sabraukus brālēnus un māsicas (šogad soloties būt jau pussimts dalībnieku), atkal došoties pārgājiņā, makšķerēšot, piedzivošot spoku naktis teltis, visi skriešot rīta krosiņu 2 kilometrus, tad tīrišot zobus un mazgāšot mutes Ramatas upītē, ieturēšot maltīti turpat muriņā un katrs izmēģināšot spēkus kādā no «darbīcām»: dramatiskajā vai keramikas, kur apleznošot no Vaidavas keramikas ceha atvestos

māla šķīvju, vai netradicionālās mūzikas darbnīcā uzzinās, kāds sakars pilnām, pusplnām, tukšām un pustukšām ūdens pudelēm ar mūziku, vai skatīties bioloģes Veltas (Valmiera) atvestās filmas par dabu un pētis vietējo floru un faunu. Pēdējā nometnes diena tradicionāli būs Pavāru diena, kad atkal kafejnīcas «Jāņitis» saimniece Valgunde mācis cept picas un tortes, kuras gardām mutēm notiesās paši cepēji. Taču tortēs būs arī svecītes, jo tiks sveiki visi nometnes dalībnieki un arī viņu mammas, kam kādā no vasaras mēnešu datumiem ir jubileja, jo pārējos jau ziemā skolā apsveicot. Tātad arī nometnes «SISENI – 2» noslēguma balle! Pagājušajā gadā bijām uz Līču skolu Salacas krastā.

Bet līdz – nometnes karoga pacelšanai vēl daudz darba: pēc tam, kad nometnes vadītāja Daiga būs atgriezusies no Bērnu Vides skolas rīkotajiem skolēnu nometņu vadītāju kursiem Carnikavā, viņa kopā ar kolēģiem nometnes vietā stādišot pilādžus, lai mošķi bērniem klāt netiktūtu, bet katrs potenciālais nometnes dalībnieks iepriekš saņems vēstuli ar mājas uzdevumu (varbūt tas būs dze-

jolis, kas jāsacer par siseņiem, lai to pēc tām ievietotu nometnes avīzē), tad vēl katram pie pagasta atvēlētā atbalsta nometnei jāpieliek tikai viens lats 3 dienu māltītēm, kuras gatavos prasmīga saimniece un... vasaras nometne «SISENI – 2» var tikt atklāta!

Ramatās sākumskolas skolotāji ne tikai bērniem prot radīt svētkus – pēc ramatiesi ierosinājuma pagājušajā gadā notikuši sākumskolu darbinieku Sporta svētki. Šogad aprīļa beigās Rūjienā paši piedalījušies Lodes sākumskolas organizētajos Sporta svētkos ar sacensībām florbolā, virves vilkšanā, basketbola soda metienos un arī mājasdarbs bija jāgatavo: modes skate ar komentāriem. Uzvarējusi Sēļu sākumskolas komanda. Varbūt viņi nākamad būs organizatoru lomā?

Tā notiek Ramatas sākumskolā. Taču drīz jau runāsim par Ramatas pamatskolu, jo nākošajā – 1996./97. mācību gadā skolas gaitas savā pagasta turpinās jau 6. klasei.

Jābērnudārznieki savu izlaidumu nosvinējuši, tad skolas izlaiduma valsis skanēs tikai pēc nieka trim gadiem.

Daigas Ramatas sniegtu informāciju
apkopojuši Nelda Irbe

***** VECATĒ *****

Četri mūsu pagasta skolēni kārt 9. klases beigšanas eksāmenus Mazsalacas vidusskolā.

Dviem skolēniem – Marijai Freimanai un Nellijs Borisovai eksāmenus kārtot vajadzēs augustā.

Iveta Tišonoka vēl nav izdomājusi, par ko viņa vēlētos kļūt un kāda būs viņas nākamā profesija, taču to gan Iveta zin, ka turpinās mācīties vidusskolā teptat Mazsalacā. Iveta izlasījusi daudz labu grāmatu un domā, ka arī vasarā, palidzot mātei veikt mājas soli, atlicinās laiku grāmatai. Iveta ir sabiedriska un atsaucīga.

Andrejs Koļcovs mācības domā turpināt tehnikumā. Vēl gan išti nezina tieši kurā. Viņu interesē radiotehnika.

Svetlana Timokina pēc 9. klases beigšanas ir izlēmusi kļūt par bārmeni – oficienti un mācīties dosies uz Rīgu.

Andrejs Jemeljanovs plāno braukt mācīties uz Rīgas tirdzniecības tehnikumu.

Devito klašu beidzēji domā ko darīt

tālāk, taču pagasta 20 pirmskolnieki, kuri skolas gaitas uzsāks septembrī, jau sākuši iepazīties ar savu skolu.

I. Ratniece

Viss zaļo, zied un plaukst. Vasaru iesmaržo gan cerīju ziedi, gan plavu zālums.

Vecates parkā 1. jūnijā vasaru ieskandēja pirmā zālumballe.

Daudz tīcīs darīts parka sakopšanā. Ziemā izcirsti sausie un kritušie koki. Salabota estrāde, applauta zāle.

Radīta iespēja pieklājīgi atpūsties. Taču ar nožēlu jāsaka, ka daudzi šo iespēju negrib izmantot. Viņu intereses ir pavisam citādas. Deju laukumā jauniešu bija pavisam maz. Arī telpās rikotie pasākumi bija maz apmeklēti.

Nākošais pasākums parkā plānots uz Jājiem – 22. jūnijā. Jācer, ka tas būs vairāk apmeklēts un tie kuri runā, ka «mums nekā nav un neko nerīko», arī paši kādreiz atrākši dejot un priecīties, ne tikai kritizēt un gausties.

I. Ratniece

***** SĒŁOS *****

◆ ◆ ◆

Sēļu sākumskolā mācību gada noslēgums neatšķiras no pārējām skolām – 29. maijā aizskanējis izlaidums 4. klasei, kuru absolvēja 7 skolēni, kam droši vien ceļš tālāk turpināsies uz Mazsalacas vidusskolu. Paši absolventi savā lielajā dienā uzstājās ar mazu uzvedumu «Tā bija, tā ir, tā būs» anekdotiskā garā, kas stāsta par viņiem pašiem pagātnē, tagadnē un nākotnē. Priekšnesums veidots kopā ar audzinātāju Vinetu Šteinarti, kas ir arī Sēļu sākumskolas direktore.

◆ ◆ ◆

Ar izlaiduma balli svētki vēl nebeidzas – vēl paredzēts brauciens uz Jūrmalu, kur dosies bērnudārza bērni kopā ar skolēniem un droši vien visām savām skolotājām: 0 – tās klases skolotāju Janu Buliņu, 2. klases skolotāju Initu Korkiško, 3. klases skolotāju Gintu Pandalonī un arī bērnudārza audzinātājām.

Mācību gada noslēguma koncertu esam jau redzējuši Rūjienas TV, kur uzstājās abas deju grupas – sākumskolas un pārejo Sēļu pagasta bērnu kolektīvs –, kuras vada Anita Muceniece.

Salacas pasaku konkurss

Saulainā 1. jūnija sestdienā aizvilināja uz Libiešu pilskalnu daudz lielu un mazu mazsalaciešu. Taču ar ipašu satrakumu turp devās tās meitenes un zēni, kuri savus darbiņus bija sūtījuši Salacas pasaku konkursam, jo šī bija viņu diena – konkursa I kārtas noslēgums un 4. – 7. klašu skolēnu apbalvošana. Konkursu organizēja Latvijas Kultūras Fonda Mazsalacas kopa un LKF. Žūrija, kuru vadīja dzejnieks Pēteris Zirmitis un kurā darbojās arī dzejnieki Skaidrite Kaldupe un Andris Briedis, bija pārsteigta par necerēto atsaucību (te laikam „vainojamas” izsludinātās balvas) – konkursā piedalījās 140 skolēni ar 217 darbiem, no tiem 77 bija 4. – 7. klašu audzēkņi. Pasakas, dzejoļi, tēlojumi un pat ludziņas atceļojušas uz Mazsalacu gan no Salacgrīvas vidusskolas, gan Staiceles 9-gadīgā skolas, gan Ramatas sākumskolas, Burtnieku vidusskolas, Mērnieku pamatskolas, bet visaktīvākie bijuši mazsalacieši (kopā abās vecuma grupās 72 dalībnieki). Lasot darbus, satikāmies ar princesēm un prinčiem, milžiem un vilkaņiem, velniem un raganām, bet pāri visam, protams, Salaca. Apbrīnojama ir jauno autoru prasme izdomāt tik dažādus sižetus, tik daudzveidugus tēlus. Īpašs prieks bija lasīt Rūtas Steinbergas savdabīgo tēlojumu ar neatkārtojami bagāto valodu un interesantu vēstijuma formu. Savukārt visintere- santākos epitetus Salacai veltījusi Ilze Puķulauka, bet metaforas un salidzinājumus Jēkabs Klīdzējs. Ligas Tučas pasakās vērojami vispārinājumi, kas rosina uz nopiet- nākām pārdomām. Prieks, ka vairāki konkursa dalībnieki savos sacerējumos iesaistījuši vecvecāku un novadnieku stāstijumus (Artūrs Strautīšs, Kārlis Rokpelnis). Bet Andis Sārs interesantā dialoga formā sniedz pat izziņas materiālu par Salacu, tās pieteikām, vēsturi. Jāuzteic Kārlis Rokpelnis, kurš vienīgais kēries pie tiek sarežģitas un nopietnas lietas, kā zinātniskais darbs.

Patikimai bija lasīt to darbus, kuri gaumīgi noformēti un uzrakstīti glītā rokrakstā bez klūdām. Paldies Mārim Rokpelnim, Ilzei Puķulaukai, Ligai Tučai, Mārai Šteinbergai, Jurim Kalvišķim, Tomam Āboltiņam. Diemžēl bija arī tādi darbi, kuriem pat autora uzvārdu ištī nevarējām salasīt. Loti sašutusi par klūdām un nekārtīgiem rokrakstiem bija Šķ. Kaldupe.

Pārsteidza vairākā konkursantu daudzpusība – viņi gan interesanti sacer pasakas un dzejolus, gan paši tos "izdod" grāmatās ar atbilstošām ilustrācijām. Šajā ziņā nepārsteidzamas ir Liga Pauriņa, Kristine Skrebele, Madara Pidža, Liene Kurpniece, Linda Lāme, Liene Lūse, Kate Zveiniece, Liga Treija, Kristīne Zariņa.

Tie konkursa dalībnieki, kuru darbos iepriekšminēto pozitīvo faktoru bija visvairāk, ari saņēma augstāku novērtējumu (prieks, ka pārsvarā tie izrādījās mazsalacīši).

- Un tā 1. jūnija pēcpusdienā Lībiešu pilskalna estrādzvarētāji:

 1. vieta – Rūta Šteinberga – Mazsalacas vsk. 7. d klase
 2. vieta – Ilze Puķulauka – Mazsalacas vsk. 7. d klase
 - Liga Tuča – Mazsalacas vsk. 7. d klase
 - Māris Rokpelnis – Mazsalacas vsk. 7. d klase
 3. vieta – Andis Sārs – Staiceles 9-gad. sk. 7. klase
 - Jēkabs Klīdzējs – Salacgrīvas vsk. 7. klase
 - Kārlis Ķūrēns – Ramatas sākumsk. 4. klase
 - Tomi Aboliņš – Mazsalacas vsk. 7. d klase
 - Kārlis Rokpelnis – Mazsalacas vsk. 5. a klase

Paldies visiem, kas piedalījās Salacas pasaku konkursā! Lai jums bagāta izdoma un prieks strādāt ar vārdu arī turpmāk! Drosmi tiem, kas šoreiz nepiedalījās! Uz tikšanos nākojāšajā konkursā!

Žūrijas komisijas locekle Daina Valdmane

Vārds, uzyārds—

Adresse, telefons

VĒLOS SAYU SLUDINĀJUMU IEVIEZT SALACAS VĀRDĀ

and the other two were the same as the first. The first was a small, dark, irregularly shaped mass, which had been partially dissolved by the acid. The second was a larger, more rounded mass, which had also been partially dissolved. The third was a small, dark, irregularly shaped mass, which had been partially dissolved by the acid. The fourth was a larger, more rounded mass, which had also been partially dissolved. The fifth was a small, dark, irregularly shaped mass, which had been partially dissolved by the acid. The sixth was a larger, more rounded mass, which had also been partially dissolved. The seventh was a small, dark, irregularly shaped mass, which had been partially dissolved by the acid. The eighth was a larger, more rounded mass, which had also been partially dissolved. The ninth was a small, dark, irregularly shaped mass, which had been partially dissolved by the acid. The tenth was a larger, more rounded mass, which had also been partially dissolved.

***** LITERĀRĀ LAPPUSĪTE *****
Salacas pasaku konkursa I kārtas 1. vietas ieguvēja

Rūta Šteinberga

Salaca

enerģijas, vari ar rupjmaizi sākt mānīt sapalus vai ar mazām zivtelēm, strīpaino līdaku.

Tā pājet vasara. Jau siens būs sakrauts šķūpos, un pēc darba vēl pēdējās reizes mēģināsi izpeldētu... Ei, uzmanīgi! Nesaķer iesnast! Pamazām un arvien straujāk nāk rudens... ziema. Rudenī koki Salacas krastā sāk krāsot savas lapas dzelteni, viss sāk dzīvot savu polēģējumu. Bet

tenas vai sarkanas krāsas un nokrāsās. Bet krūmi ietērpjas, var teikt, «iztērpjas», pavisam savādi — raibi. Pumpās un stripās.

... Ziemas... Krit pirms sniegpārīšas un sāk jau krāties uz kokiem nelielus kaudzītes. Bet zeme vēl siltā, tāpēc arī uz zemes uzkrītušās sniegpārslas uzreiz izķūst. Tās nepamana. Paņemot uz cīmduņa, var redzēti katru atsevišķi kā vienu vienugā! Pas! Paskat, kas te! Ledus puķes sāk rūtot upes virsmu. Nē, nemelo, tikai krastus, bet tikai citām ledus puķēm garās lapu plātnes iesniedzas tālāk upē. Salacas straume ir par lielu un strauja, lai ko noturētu, kas nav piestiprināts ar «enkuru». Nezin kāpēc, bet uz leju pa straumi sākuši nākt ledus gabali. Lieli un mazi, biezi un plāni. Tas laikam nozīmē, ka pavasaris tuvojas. Ir gan labi. Atkal būs silti un jauki! Pērn tik milzu liela salīna peldēja no Burtnieku ezera uz jūru. Ar lielajām, kupli izpušķotajām smilgām gandrīz netika tālāk, jo zemais ligojošais Sappu tilts nelaida ceļinieku. Bet tomēr izdevās. Lai nu kā, bet pavasarim jāpienāk ar vāi bez salīnas.

Ledus galbi aizpeldējuši. Un kā parasts, makšķernieki atkal kā «siļķes mucā» viens pie otra. Šogad gan vimbas neesot, īdens par zemu, toties raudas un šķenderi gan. «Uh, kā nosvidu! Sviestrīst!» nopūsas Salaca. «Tik karsts pavasaris. Ne tik vien karsts, bet sūtīgs ar. Pēc manām domām vajadzētu drizumā būt pērkonam. Nu — ... vismaz lietum vai negaisam.» Un tā arī bija. Simtiem gadu vecā upē paregoja pareizi. Jau nākošā dienā vai — pareizāk — vakarā pērkons tāds, ka logu rūtis dreb. Gan pērkons, gan zibens un citas negaisa pazīmes bij' klāt. Bet ārā silts kā vasaras dienā. Toties nākošās dienas pēcpusdienā tikai vēl kruss birdīnāja savus ledus graudus zirņu lielumā. Re, cik precīzi! Trāpa arī pa kādam piebriedušam pumpuram zem tās

Bet vai tu zini, cik te, pie Salacas, vispār ir jauki?! Krastā var saļoties, bet ūdeni – peldēties. Ja atnāki uz upi ap krēslas laiku, kad miglīņa ceļas uz upes, kad izskatās it kā vārītos, ūdens liksies kā piens. Silts un mīksts. Tad ir vēl labāk peldēties kā pa dienu. Dienā peldoties to neizjūt, bet toties vakarā, kad redzēt vari purpuršārtu vai oranžu saules rietu, ir tik romantiķa noskaņa, ka asaras saskrien acis un istābā negribas iet. Tu domā: «Bet varbūt šonakt guļvietu klāt dārzā vai kur citur tālāk no durvju prieķšas?» Vēl ir divas lietas, kas ļoti aizrauj un nodarbinā maszalaciešus. Tā pirmā ir braukšana ar laivām. Labāk un interesantāk ir braukt pa straumi uz leju, bet, ja tik un nav slinkums, vari airēt ari uz augšu. Ľoti svargīgi, kad brauc ar laivu, ir lidzi pagamēt makšķeri (ta ir otra lieta – makšķēšanai).

Makšķeri un ēsmas. Salacs zīvim vislabprātāk tiek mieloties ar sliekām, ūdens-tārpīem vai baltmaizi – svaiķu un lipīgu. Kad labi līp un var sataisīt maizes bumbīgas. Vēl kas! Ja es ietiekamai viltīgs, vai esi pilns pacietības un

Tā gadu no gada Salaca visā krāšķumā plūst no Burtnieku ezera caur Mazsalacu uz lielo un plašo Baltijas jūru. Jau neviens vairs nepateiks, cik tā veca, jo dāmām gadus neprasa, un to, nevar uzzināt arī no rievām tajā kā kokā. Tomēr varbūt vecums slēpjas likumos vai Gudrībā?!

IZLAIDUMU SPECIĀLPIELIKUMS

Kārlis Kalnietis

Nu ir tas laiks,
kad nevajaga daudz,
Lai kristu
pienenei ap kaklu,
Ar tūkstoš balsim
tūkstoš ceļi sauc
Un apmaldīties var
un paklupt.

Nu ir tas laiks,
kad vajag ļoti maz,
Lai kaut kas liels
un skaists var sākties,
Un, draiski svilpodams,
mums novēl strazds –
Pat kailā zara
neapmaldīties.

1980.

Ir jāaiztur elpa...

Ik rītu ir jāaiztūr elpa, lai neiztraucētu tikko pamodušos brīnumu. Un šis brīnumums ir tepat līdzās, pavisam netālu – kaut kur paslēpies gaida un cer uz ziedēšanu.

Ikvienam nākas izjust prieku, līksmi un nemītību, tikai vai protam notvert un nepazaudēt īsto mirkli.

Dažkārt grūti neievilk elpu pa dziļu un neapskrut no pārsteidzīgā lidojuma, jo tad nāk krietiens. Vēl neciešamāk ir neaut sev elpot un mūžīgi sajusīt spārnu trūkumu. Un cik maz ir dots, lai katrs apjaustu savu ieelpu un pirms ieniršanas lielajā dzīves straumē saglabāt to kā patstāvību.

Jūs, kas šodien stāv straumes malā, aicinā neprāts un miers, klusums un trauksme, svētums un bezdievība. Ko jūs izvēlēsies, tas būs jūsu. Dzīve neļauj vainot citus paša izvēlē, tā sniedz roku un atkal atstumj mūs. Pastāv tikai tie, kuriem ir sava patiesība, sava pareizā ieelpa. Dažkārt liels apjukums, pārsteidzība un neieklausišanās līdzcilvēkos sagrauj mūs pašus. Bet visu vēl var mainīt un vērst par labu, jo ir viens ceļš, kurā šķēršļu nav nevienam – tas ir milestības ceļš. Tās nekad nav par daudz, tā remdina un dziedē arī tevi. Miliet sevi un citus, veiksme un sirdsmiers neatstās jūs.

Latviešu valodas un literatūras skolotāja
Merika

Pašlaik, kad pilnos ziedos ceriņi un ābeles, kad pasaule smaržo un plaukst tā, ka no pavasara galva reibst, 9. un 12. klašu skolēniem nemaz nav laika to pamanīt. Viņiem vis-sprāgākais eksāmenu laiks.

Šogad Mazsalacas vidusskolu beidz 5 klases – četras devītās un divpadsmitā. Pieci audzinātāji – Baiba Melķe, Māris Roga, Indra Kažoka, Mārtiņš Seimans un Vera Medne – savus bērnus palaidīs pasaulei.

Šajās pāris lappusēs kopā ar ceļavārdiem dzīvei par sevi lai stāsta viņi paši un par viņiem – citi.

Iespēju klase

Kad pirms trim gadiem jūs satikāties Mazsalacas vidusskolas 10. klasē – jūsu bija par dažiem vairāk. Tie, uzņēmīgākie, uz kuriem Mazsalacas novads un katra jūsu ģimene liek vislielākās cerības. Jums bija jābūt visskaidrākam mērķim, uz kuru jūs sākāt iet katrs patstāvīgi 10. klasē. Mērķis – turpinājums – kāda katram sava universitāte...

Nu šajā dzīves stafetes posmā jums ir finiša taisne. Tūlit, tūlit noplīvos finiša karodziņš, nosmaržos Jāņu zāles un noskanēs izlaiduma valsis. Un sāksies lielā dzīve. Viens liels un ļoti svarīgs jūsu dzīves posms būs aiz muguras. ļoti svarīgs visā turpmākajā, kas sekos.

Jūs esat nākuši no Joti
dažadiem pagastiem. Vairums
no Mazsalacas! Kaut arī pilsē-
ta, liela daļa tomēr lauk-
saimnieki tāpat kā apkārtējo
pagastu bērni. Vai arī jūsu ceļš
vedis uz Lauksaimniecības
universitāti Jelgavā, kurā pirms

daudziem gadiem droši vien specialitāti mūžam ieguva jūsu tēvi un mātes Bērziņu, Klaužu, Mitānu, Kūlu un Vilkplatēru ģimenēs. Vai varbūt veltīsiet savu dzīvi bērniem bērnu-dārzos un skolās kā Taubes, Reinvaldū, Pēkšēnu ģimenēs. Vai savu mīlestību uz ziediem Pētersonu ģimene būs devusi līdzī dzīvē savai meitai?

Un savu dzīves gudrību Brūveru, Upenieku, Bēriņu un Liepiņu ģimenes? To varam tikai cerēt. Viss viņu pašu – jauno dzīves sācēju rokās, prātos un sirdīs. Vēl viss ir jauns un nepierādīts – vecāku vai vecvecāku gādāts un balstīts.

Tikai mazā Dace Liepiņa savas darba gaitas paralēli skolai uzsākusi jau sestajā klasitē, diendienā mērojot ceļu pēc stundām uz kādreizējo Mazsalacas Pajūgu rūpniču, un dara šo darbiņu arī līdz šim. Šīs meitenes darba tikums un uzņēmība jau agri pierādīti. Lai nepiešķirtu uzņēmības turpināt iecerēto!

Varbūt dienās dzirdēsim par rakstnieci vai dzejnieci Ievu Ģinguli? Vai varam cerēt uz aktieru tradīciju turpinājumu no Vilplatēru puišiem, kuru ģimeņu mīlestība uz teātri un dziesmu zināma vismaz trijās paaudzēs. Aktieri šajās abās Viļa un Jura ģimenēs bijuši visi, sākot jau ar vectēvu Teodoru, ilggadējo režisoru, kas šo mīlestību ieaudzinājis abos dēlos un vedeklās, arī mazbērmos.

Jā, šajā klasē ir iespēju bērni. Talantīgi dejotāji kā Bēriņu meita, muzikanti Gadzānu un Taubes ģimenēs, kas mūzikas skolu beiguši. Vai neaizmirsīs tālākajā ceļā qemt līdzi deju un dziesmu pavadopos...

Tūlīt pēc finiša būs atkal jauns posms dzīvē, jauna uzdrīkstēšanās, jauns pakāpiens. Tikai uzdrīkstēties, tikai kāpt, nepalikt seklumā... Izaugt!

V. Zālīte

Vēl pirms eksāmeniem...

Vai jau ziedi krit
Vai rudens lietus läse
Vai mazas pārlas viegli vizot snieg
Mirdz mūsu skola vienmēr saules krāsās
Lai visur jūtams gaisums siltās glāstās
Un dzīvē to lai sirdi glābājam.

Kā jau katru gadu ir sākums un gads. Tā arī šim mācību gadaim ir pienākūs beigas. Kādreiz, pirms deviņpadsmitām, skolu sāka pirmklasnieki, bet gadi nestāv uz vietām un nedrošie, baigīgā skolnīci ir izauguši, gaida savu pirmo izlaidumā.

Mums šis ir sen gaidītais mīrklis pirmo izlaidumu, kas dīvānās gājējiem, kas dīvānās gājējiem, bet gadi nestāv uz vietām un nedrošie, baigīgā skolnīci ir izauguši, gaida savu pirmo izlaidumā.

Un te pēkšņi atskan zvans

Kurš bija negaidīts.

— Vai vari pastāstīt kaut ko par savu vecāku izlaidumu?

Edīte Lūce:

— Es varu pastāstīt par savas mamma izlaidumu. Viņa mācījās Stāicēlē. Toreiz nebija jābeidz deviņpadsmitām, bet gan astoņas, klasē viņas arī bija astoņas meitenes. Kleitās neviens neņāca, viņai bija baltas blūzītes un melni svītri.

Svinīgā ceremonija notika sporta zālē, jo skolā savas aktu zāles nebija. Bet noslēguma balle notika klubā. Kājā parasti, ziedut netrūķa. Pēc svinīgām otrajā dienā visi brauc ekskursijā pie upes.

— Kādu tu izteļojies savu izlaidumu?

Laila Majore:

— Daudz smaidu, daudz ziedu. Šis ir tas brīdis, kad kopā var prīcīties gan skolnieki, gan skolotāji par padarīto un vēl prieķīšā stāvōšo. Žēl vienīgi, ka tātārā jāatvadās no skolas un klases biedrīm. Šeit lielkoties pavadījis gan jauntrs, gan skumjā laiks.

Jānis Spredis:

— Tā ir viena garlaicīga lieta.
— Kas tev šķiet galvenais, beidzot skolu?

Elija Akmeņkalne:

— Galvenais nav izlaidums, bet gan pabeigti skolu ar atestātu. Protams, nevar iztikt arī bez ziediem, draugiem, labiem vārdiem. Arī man ir ūži, ka jāšķir no draudzenēm, kaut gan sevišķi neseiroju.

— Kas pēc tavām domām ir izlaidums?

Agnese Bulīja (5. d klase):

— Līdz izlaidumam man vēl tālu, bet es domāju, kādas ir kaut kas skaitās. Patikami ir sapētējus, apskveicībus. Izlaidums — tas ir kā liels pabeigts darbs, kura dēļ nevajadzētu neko ūži.

— Vai jums ir pīrmā izlaiduma klase?

— Jā, ūži bija pīrmā audzināmā klase un es nenozīloju, ka izvēlējos.

— Kā jūs raksturotu mūsu klasi?

— Nenopietni, bet es domāju, ka tā nav jūsu vaine. Tas vienkārši ir tāls laiks, ka jūs paši neredzat dzīvīm un tāpēc nav arī nopietnas attieksmes pret mācībām. Patikami, ka viasmaz tuvojoties eksāmenam parādījusies nopietna attieksmes un dzīves ceļu izvēle. Cilvēkberni jūs esat sirsni, patikami. Kājā katrā klasē ir savas labās un slīktās pusēs.

— Kāds bija jūsu pīrmās izlaidums?

— Man pāri astotās klasses izlaidums neko nenozīmēja, jo bija ziņāms, ka turpināšu mācības vidusskolu. Es savu izlaidumu neacerot.

— Vai izlaidums bija tāds, kā tu to izteļojies?

10. klases skolniecē:

— Jā, pilnībā par bija vēl labāks nekā domāju. Zāle pilnīgi smaržoja no ziedu pārpilnības. Vienu bija ļoti karsti un smaci, bet tas nekas. Bijā lepnumi, kā stāvu priekšā un man ir atestāt, jo daudz no mūsu klasses skolu nepabidza ar atestātu. To mīrklī vajag pašiem izjust, ir pūlu vērt!

Tik daudz nu ir aperēts izlaidums, atlik vienīgi sagaidīt un pašiem izjust.

Gundega Garsele, 9. a klases absolvente

Aptvert, ko nozīmē draudzība

Acis raugās grāmatā,

Rokas glāsta vāku —

Tagad Tu man būsi tā,

Kas dod prasmi, māku.

Ar šim dzejas rindām un novēlēju-

mu: «Palieci arī turpmāk tikpat čakli, strādīgi un centīgi!» pirmo klasē beidzot, no mums atvadījās Gunta Rutka, mūsu pīrmā skolotāja. Žēl, bet vienu viņa aizmirsa pieminēt — draudzību. Visus šos astoņus gadus mēs tā arī piemīrsām draudzību. Tikai šajās pēdējās maija dienās, kad arvien tuvāk nāca mūsu šķiršanās brīdis, mēs sākām aptvert, ko nozīmē draudzība un cik tā ir spēcīga. Tāpat kā mēs visi, arī Sanita ir sapratusi, kas ir draudzība: «Man ir ūži šķirties no savas klasses kolektīva. Lai arī reizēm mūsu starpā bija nesaprašanās, taču draudzība paliek draudzība.» Vēl pavismā isu bridi un mēs vairs nebūsim kopā.

Uz jautājumu: «Ko tu domā, ka tik drīz jāšķiras no klasses biedriem?» Liene atbildēja: «Šķirties no saviem klasses biedriem, es domāju, ka katram ir skumji. Tas ir neticami, ka pienāks septembrī un mēs visi vairs nebūsim kopā.»

Daudzi no mums mācības turpinās citās skolās un, protams, ka mums ir ūži šķirties no šīs skolas.

Skumīgi ir arī tas, ka mūsu otrā skolotāja, kura mums arī ir tik daudz devusi, no mums ir aizgājusi. 31. maijā visa klase sanācām kopā un aizgājām uz kapiem, kur klusumā varējām pabūt kopā ar skolotāju un kavēties atmiņās. Visi padomājām, ko skolotāja Ligita Reinalde mums katram ir devusi un vai ir piepildījušies viņas vēlējumi mums.

Tagadējais audzinātājs Mārtiņš Seimans mums arī ir vēlējis visu to labāko, tikai mēs to nesaprātām. Bieži vien strīdējāmies ar viņu, un tikai tagad, kad mūsu skolas gaitas Mazsalacas vidusskolā beigušās, mēs sākām saprast, ka tas viss, ko viņš mums vēlēja, bija mūsu pašu labā. Puišiem daudz nekā nav ko sacīt, tomēr viņi visi piekrit, ka ir labi jutušies gan klasses kolektīvā, gan Mazsalacas vidusskolā.

9. b klases absolvente
Linda Talce

Lai sapņi piepildīs!

Viena no piecām absolventu klasēm Mazsalacas vidusskolā ir matemātikas skolotājas Veras Mednes audzināmā — 9. c klase, kurā skolēni nākuši no gimenēm, kurās dzīmāt valoda nav latviešu valoda.

Šogad no 13 skolēniem 10 kārtos eksāmenus, lai sagūtu pamatskolas izglītības atestātu, diviem būs jāsamierinās tikai ar liecībām, bet vienam skolēnam mācības būs jāturpina otru gadu 9. klāsē.

Tātā laimīgicē desmit jau vairākās mēnešus skolas bibliotēkā cilīgi studē laikraksta „Mācīes un Strādā“ ikteņdienas numurus, meklējot sev nodergu informāciju par skolām un tehniku, miem, kuros mācības varētu turpināt tālāk, jo neviens no viņiem nav izteicis vēlēšanos nākošajā mācību gādā turpināt mācības Mazsalacas vidusskolas 10. klāsē, kā dažus gadus iepriekš to darīja divi no klasses absolventiem.

Tā arī bibliotēkā pavisīgi neilgi pīrmā eksāmeniem notika saruna ar trim 9. c klasses skolnīcēm — Alonu Bistrovu, Svetlanu Timakīnu un Oļesju Molčanovu.

Tāpēc jaujātu, vai meitenēm padomā jau kāda konkrēta skola vai apgūstījusi profesiju?

Un meitenes atbild, ka tālāko izglītošanos gribētu turpināt tādā skolā, kas lajtu apgūt izdevīgu profesiju. Meitenēm tāda liekās tirdzniecības darbiniecības profesija.

Ari audzinātāja saka, ka lielākā daļa no klasses skolēniem mācības vēlat turpināt tirdzniecības tehnikumā, lai reizēr ar profesiju ieņētu arī vidusskolas izglītību. Gan meitenes, gan audzinātāja ir vienīspārtais, ka vislabākai skolnīcks klasē ir Andrejs Jemeljanovs, kurš nolēmis mācīties vidusskolkā Valmierā un pēc tam apgūt profesiju, kas saistīta ar darbu policēja. Andrejs Kolcovs nopietni aizvairās ar elektrotehniku.

Ari Svetlanai kluss sapnis mēģināt kļūt par juristi, bet laikam nepiešķirti drossmes. Alona saka, ka pat civīlzinības, interesē procesi, kas pašlaik notiek Latvijā, un, ja izdošoties, vēlāk saistīšot savu profesiju ar politikas karjeru. Oļesja — pavismā prečēj — vēlāk saistīt savu dzīvi ar zīmēšanu vai literatūru. Tāču visas meitenes atzīst, lai gan tie mācību priekšmeti ir vismiņākie,

noderīgi tomēr ir arī visi pārejīgi, jo nekad jau nevar paredzēt, kas dzīvē noderēs.

Interesantas un joti noderīgas esot Dzintras Grantiņas vadītā latviešu valodas standarts. Alona saka, ka latviešu valoda viņai nemūgi nepieciešama — pašlaik tās nepieciešamību izjūtu sarūnas ar draudzenēm, tādēļ vienīgi vidusskola arī atvērīgi mācību priekšmeti būs jāapgūst latviešu valodā.

Nenodēlamām, kā tas, vāi patīk mācību stunda un mācību priekšmeti, bieži ir ļoti atkarīgi no skolotāja, kas to pasniedz.

Kā miljākos skolotāju meitenes nosauc klasses audzinātāju Veru Medni, krievu valodas un literatūras skolotāju Baibu Baškeri, interesantākās esot vēstures skolotāju Mihaīla Šņipīcīns un vācu valodas skolotāju Jānis Bērziņš.

Tāpēc izlaiduma bālē, kur skanēsot dzēzolji par skolu, veicākiem un draudzību, mīli gaidīt kopā ar draugiem un radītēm būs arī vieni skolotāji, kas devījus Mazsalacas vidusskolā pavadītos gadus būs kāpār ar sāgādu absolventiem. Ari jaunāko klasē skolotājas Valentīna Sjatodotova un Valentīna Kan, kurās meitenes atceras ar labu vārdu kā prabisīgās, bet mīlās skolotājas. Toreiz — Vecājā skolā — klasē esot bijis divreiz vairāk skolēnu un visi mācījušies labāk kā tagad.

9. c klasses skolēniem pēc izlaiduma būs ko atcerēties — gan kopīgi pārgājējiem ar tēlfīni, gan ekskursiju uz Salacgrīvu, Rīgu, lai iepazītu Vecrīgu un izklaidētos Mežaparkā. Tāpēc arī tagad nemaz nebūšot nedroši Rīgā pašiem mācīties.

Audzinātāja Vera Medne jau 21 gadu strādā skolu. Viņai šis būst 4. izlaidums, un parīga absolventiem viņai sakāmi tikai labi vārdi. Audzinātāja par saviem bērniem tomēr mazliet uztraucas, bet domā, ka arī turpināt tāpēc kā līdz šim, viņiem problēmu nebūsot; viņi varēs gan savas tagadējās iecerēs iestēnot, gan vēlāk arī augstskolā mācīties, jo arī latviešu valodas prasme īpašas problēmas nesagādā — visi gan dzīmūsi, gan auguši Latvijā.

Atlik tikai pievienoties audzinātājas teiktam: «Lai sappi piepildīs!»

Alona, Svetlana, Oļesja — 9. c klasses absolventes

Pirms trim gadiem Mazsalacas vidusskolā pirmo reizi tika izveidota progimnāzijas klase ar cerību, ka tā būs klase, kas aizsāks Mazsalacas gimnāzijas veidošanos. Tagad šī 9. d. klase ir uz izlaiduma slieksna!

Vai var savaldīt vēju?!

Daudzi jautā, kas ir mūsu klase? Taču mēs gribam teikt, ka ne ar ko īpaši neatšķirības, ja vienīgi ar nosaukumi — progimnāzija.

Mēs esam draudzīgi, un neviens mūsu vidū nejūtas licks. Bet tagad — jautājumi:

— Ko tu darīsi pēc 9. klasses beigšanas?

Mikus Virsis. — Dzīvošu. Viss atkarīgs no eksāmeniem.

Inga Liepa. — Mācīšos Valmierā 1. vidusskolā.

Ieva Praulīpa. — Es nezinu. Iesu 10. klasē.

Kaspars Pundurs. — Atpūtīšos, arī mācīties.

Laine Nigule. — Domāju stāties Jelgavas mūzikas koledžā.

Kādēj negribat palikti Mazsalacas vidusskolā?

Inga L. — Tādējā, ka šeit nav humanitārās klasēs.

Ieva N. — Gribu mācīties mūzikā.

— Par ko tu gribi kļūt?

Mikus V. — Par kaut ko, kam sakars ar kompjūtēriem.

— Vai nebūs skumji bez klasses biedriem?

Mikus V. — Būs jau.

Inga P. — Protams, ka skumji.

Ieva P. — Būs — ļoti, ļoti, ļoti.

Kaspars P. — Nu protams, jā.

Laine N. — Būs, bet ar laiku pāries.

— Ko tu domā par klasses audzinātāju?

Inga L. — Māris baigi labais. Es gribu, lai viņš nāk man līdzi visās skolās.

Ieva P. — Baigi forsāis, foršāka nav.

Kaspars P. — Jā.

Laine N. — Labākais audzinātājs manā mūžā.

— Ko tu teikti par citiem skolotājiem?

Ieva P. — Viss baigi nopietnie, izņemot visus.

— Ko tu gribi piebilst?

Ieva P. — Es visus mīlu, visi ir baigi foršie!

Sirds smeldzis!

Laine N. — Bez vārdiem!

Kaspars P. — Laimīgu Jauno gadu!
Bet tagad jautājumi klases audzinātājam Mārim Rogam:

— Ar kādiem 3 vārdiem tu raksturotu šo klasī?

— Es raksturotu tikai ar I vārdu — vējš. Dažreiz kā pavars vējš — silti, mīli, gaidīti. Dažreiz esat kā ziemas vējš, kas aizver muti. Dažreiz arī kā rudens vējš, kas piespicē pie zemes un apmet ar «dubīgiem». Kā vasaras vējš — vismīlākais, visbiežākais.

— Vai bija grūti audzināt šo klasī?

— Vai var savaldīt vēju? Dažreiz nācās slēpties no rudenīs vēja savā kabūzi zem galda. Dažreiz — griezties virpūli ar pavarsa vēju.

— Vai klasē ir mainījusies kopš pīrmā briža?

— Klase ir mainījusies, jo arī es esmu mainījies. Es viens neesmu tāks jauns jūs — nes esat tik veci, cik bijat.

— Vai nebūs grūti šķirties no tās?

— Šķirties es netālos tādā tiešā nozīmē. Tas ir — jūs katrs paliksiem pie manis — sirdi. Katrā šķiršanās ir sākums jaunām tikšanām reizēm.

— Vai izlaiduma raudīši?

— Mana sirds raudīs, bet acis...

— Kā notiek gatavošanās izlaidumam?

— (Parasta plecus) Spēlētāji no rokefestivāla jau gaida. Viensīeu numuri jau aizņemti. Restorāni gaida. Piedāvājumu ir daudz, bet nezinām, kā piecpēt. Meklējam sponsorus!!!

— Kādu tu iedomājies savu nākošo klasī?

— Drob jau rokas. Tie nebūs vairs tādi. Viņi būs mīli, labi, patīkami, bet viņiem nebūs vairs tas, kā bija devītajiem.

Ceram, ka nedaudz esam jūs iepazīstinājuši ar 9. d. klasī. Katram no mums ir savi plāni turpmākajā dzīvei, un ceram, ka tie piepildīsies. Tāču mēs domājam, ka pat pēc 25 gadiem nebūsim viens otu aizmirs.

9.d klasses absolventes

Sanīta Bērziņa un Linda Berga